



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 289/2020-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júna 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Ivana Fiačana a Miloša Maďara prerokoval oznámenie sudcov Ústavného súdu Slovenskej republiky Libora Duľu a Miroslava Duriša podľa § 49 ods. 4 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. o možných dôvodoch ich vylúčenia v konaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Kubík, advokát, s. r. o., Staré Grunty 162, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Peter Kubík, vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 977/2020, a takto

r o z h o d o l :

1. Sudca IV. senátu Ústavného súdu Slovenskej republiky Libor Duľa je vylúčený z konania a rozhodovania vo veci vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 977/2020.

2. Sudca IV. senátu Ústavného súdu Slovenskej republiky Miroslav Duriš nie je vylúčený z konania a rozhodovania vo veci vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 977/2020.

3. Toto uznesenie n a d o b ú d a právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia senátom Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Oznámenie možných dôvodov vylúčenia a skutkový stav

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 6. mája 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľka“), podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Predmetná ústavná sťažnosť bola náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov (§ 46 zákona o ústavnom súde) pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi. Sudca spravodajca Libor Duřa je členom štvrtého senátu ústavného súdu, predsedom ktorého je podľa Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 (ďalej aj „rozvrh práce ústavného súdu“) sudca Miroslav Duriř.

2. Sudca spravodajca IV. senátu ústavného súdu Libor Duřa listom zo 14. mája 2020 v zmysle § 49 ods. 4 a § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde oznámil predsedovi ústavného súdu okolnosti, ktoré môžu znamenať jeho vylúčenie z konania a rozhodovania vo veci ústavnej sťažnosti sťažovateľky proti jej rozhodnutiu o vzatí do väzby. Uviedol, že sťažovateľku dlhoročne pozná a vo svojej funkcii sudcu všeobecného súdu a predsedu trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky s ňou mnohokrát prišiel do kontaktu predovšetkým ako so štátnou tajomníčkou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej aj „ministerstvo spravodlivosti“) vrátane spoločenských stretnutí a podujatí v právnickej a sudcovskej komunite. Tým je bez ohľadu na ním subjektívne garantovaný profesionálny prístup k rozhodovaniu zodpovedajúci výkonu funkcie sudcu ústavného súdu splnená premisa podľa § 49 ods. 1 zákona o ústavnom súde,

teda možnosť mať pochybnosti o jeho nezaujatosti so zreteľom na pomer k účastníkovi konania. Plní si teda povinnosť podľa § 49 ods. 4 zákona o ústavnom súde a oznamuje už uvedené skutočnosti na účel rozhodnutia iného senátu ústavného súdu podľa § 51 ods. 2 zákona o ústavnom súde, či je vylúčený z konania a rozhodovania v už označenej veci. Poukázal aj na rozhodnutie pléna ústavného súdu vo veci sp. zn. PL. ÚS 4/2020 z 12. marca 2020 o jeho nevyhlúčení z konania a rozhodovania vo veci žiadosti generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) o súhlas na vzatie sťažovateľky do väzby.

2.1 Sudca IV. senátu ústavného súdu Miroslav Duriš listom z 14. mája 2020 v súlade s ustanovením § 49 ods. 4 zákona o ústavnom súde predsedovi ústavného súdu oznámil, že sťažovateľku, obdobne ako sudca Libor Duľa, dlhoročne pozná a vo svojej skoršej funkcii prezidenta Notárskej komory Slovenskej republiky s ňou mnohokrát prišiel do kontaktu ako so štátnou tajomníčkou ministerstva spravodlivosti vrátane spoločenských stretnutí a podujatí, na ktorých reprezentovala rezort spravodlivosti a na ktorých sa ich profesionálny vzťah menil na vzťah kolegiálny až priateľský. Tým je bez ohľadu na jeho subjektívne garantovaný profesionálny prístup k rozhodovaniu zodpovedajúci výkonu funkcie sudcu ústavného súdu splnená premisa podľa § 49 ods. 1 zákona o ústavnom súde, teda možnosť mať pochybnosti o jeho nezaujatosti so zreteľom na pomer k uvedeným osobám.

3. Z uvedených dôvodov sudcovia ústavného súdu Libor Duľa a Miroslav Duriš oznámili uvedené skutočnosti na účel rozhodnutia iného senátu ústavného súdu podľa § 51 ods. 2 zákona o ústavnom súde, či sú vylúčení z konania a rozhodovania v už označenej veci.

4. Pokynom predsedu ústavného súdu Ivana Fiačana zo 14. mája 2020 boli obidve oznámenia v súlade s čl. IV bod 1 písm. a) rozvrhu práce ústavného súdu pridelené na rozhodnutie podľa § 51 ods. 2 zákona o ústavnom súde do prvého senátu ústavného súdu v zložení Jana Baricová – predsedníčka senátu, Ivan Fiačan a Miloš Maďar – členovia senátu.

4.1 V čase rozhodovania o oznámeniach sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša bol účinný Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020, pričom podľa čl. X. bodu 2 druhej vety sa na rozhodovania o vylúčení sudcu podľa § 51 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde použijú ustanovenia čl. II bodu 3 v časti týkajúcej sa prvého senátu, čl. III bodu 1 a čl. IV bodu 1 rozvrhu práce v znení pred zmenou vykonanou týmto dodatkom, z čoho vyplýva, že zloženie senátu na rozhodnutie v danej veci zostalo nezmenené.

II.

Relevantná právna úprava a jej východiská v judikatúre ústavného súdu

5. Zákon o ústavnom súde obsahuje výslovnú právnu úpravu o vylúčení sudcu ústavného súdu z výkonu sudcovskej funkcie v ustanoveniach § 49 až § 52.

6. Podľa § 49 ods. 1 zákona o ústavnom súde sudca ústavného súdu je vylúčený z konania a rozhodovania vo veci, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, účastníkom konania, zúčastnenej osobe alebo ich zástupcom možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti. Dôvodom na vylúčenie sudcu ústavného súdu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu ústavného súdu v konaní o prerokúvanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach na ústavnom súde.

6.1 Podľa § 49 ods. 4 zákona o ústavnom súde dôvody vylúčenia podľa odseku 1 alebo odseku 2 oznámi sudca ústavného súdu bezodkladne predsedovi ústavného súdu.

7. Podľa § 50 ods. 1 prvej vety zákona o ústavnom súde sudca ústavného súdu môže sám vyhlásiť svoju zaujatosť vo veci; musí tak urobiť písomne bezodkladne a uviesť jej dôvody.

8. Podľa § 51 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak ide o rozhodovanie v senáte ústavného súdu, o vylúčení sudcu ústavného súdu rozhoduje iný senát ústavného súdu určený rozvrhom práce.

9. Ústavný súd v danej súvislosti zdôrazňuje, že požiadavka nestrannosti sudcu sa dotýka samej podstaty spravodlivosti a jej vnímania. Nestrannosť znamená absenciu zaujatosti či predsudku, znamená, že sudca nemá žiaden osobný záujem na výsledku konania.

10. V zmysle § 49 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde, ako aj z pohľadu čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) je nestrannosť sudcu obvyčajne definovaná ako absencia predsudku alebo zaujatosti, pričom ju možno posudzovať na základe dvoch rôznych prístupov. Na jednej strane sa rozlišuje subjektívny prístup, pri ktorom sa skúma stav mysle sudcu, teda to, čo si sudca v danej situácii myslel vo svojom vnútornom vedomí, a objektívny prístup, pri ktorom sa skúma, či sudca poskytuje dostatočné záruky, aby bola vylúčená každá pochybnosť o jeho nestrannosti. Objektívny prístup spočíva v otázke, či nezávisle na osobnom správaní sudcu určité overiteľné skutočnosti neumožňujú pochybovať o jeho nestrannosti. V tomto smere i zdanie môže byť dôležité. Mal by byť vylúčený každý sudca, u ktorého sa možno oprávnene obávať, že mu chýba nestrannosť. Ide o dôveru, ktorú musia mať súdy pri stranách v demokratickej spoločnosti [Padovani v. Taliansko – rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) z 26. 2. 1993]. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti zákonného sudcu je to, či obava účastníka konania je objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti súdu (Pullar v. Spojené kráľovstvo) [m. m. III. ÚS 24/05].

11. Už vo svojej predchádzajúcej judikatúre ústavný súd opakovane konštatoval, že z pohľadu ľudskoprávneho, ako i z pohľadu práva na nestranného sudcu ako komponentu práva na spravodlivý proces vyvinul Európsky súd pre ľudské práva dve previazané stránky nestrannosti a judikatúru k nim rozvíja už viac ako 30 rokov (Piersack v. Belgicko, sťažnosť č. 8692/79, rozsudok z 1. 10. 1982; Pohoska v. Poľsko, sťažnosť č. 33530/06, rozsudok z 10. 1. 2012). Nestrannosť má stránku subjektívnu a stránku objektívnu, a tie sú overované rovnomernými testami. Európsky súd pre ľudské práva zdôrazňuje význam nestrannosti sudcu pre dôveru verejnosti v súdnictvo, a to vo všeobecnosti (Olujčić v. Chorvátsko,

sťažnosť č. 22330/05, rozsudok z 5. 2. 2005, bod 57), ale osobitne pri objektívnom teste (Kinský v. Česká republika, sťažnosť č. 42856/06, rozsudok z 9. 2. 2012, bod 87).

11.1 Nestrannosť je vo vnímaní ESLP absenciou zaujatosti či predsudku vo veci, pričom nestrannosť môže byť overovaná už spomenutým subjektívnym a objektívnym testom. Východiskom je subjektívny test, v ktorom sa zisťuje osobné presvedčenie, postoj sudcu, resp. jeho záujem v prerokúvanej veci. Osobná nestrannosť sudcu sa predpokladá, kým sa nepreukáže opak. Takýmto „*opakom*“ môže byť sudcom prejavené nepriateľstvo, neznášanlivosť alebo ak si napríklad sudca z osobných dôvodov vyhradí prerokovanie veci pre seba. Požiadavka nestrannosti nemôže byť dostatočne naplnená len subjektívnym testom, ktorý je náročný z hľadiska preukazovania. Na subjektívny test teda plynule nadväzuje test objektívny, ktorý si všíma, či sudca vykazuje legitímne pochybnosti z hľadiska jeho nestrannosti. Tu je dôležitá perspektíva nestranného pozorovateľa a relevantné je aj zdanie (ne)strannosti. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje tzv. teória zdania nezaujatosti [porovnaj tézu, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná („*Justice must not only be done, it must also be seen to be done*“)]. Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (Delcourt proti Belgicku). Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanej veci a k stranám, k ich zástupcom, resp. k osobám zúčastneným na konaní. Podľa ESLP musí byť ustálené, či existujú zistiteľné skutočnosti, ktoré môžu vzbudzovať pochybnosti o nestrannosti sudcov, a v tomto zmysle môže mať aj zdanie určitú dôležitosť, pretože „*v stávke*“ je dôvera, ktorú musia súdy v spoločnosti vzbudzovať, nehovoriac o dôvere samotných účastníkov konania (Daktaras v. Litva, sťažnosť č. 42095/98, rozsudok z 10. 10. 2000, bod 32). Ústavný súd dodáva, že súčasne s dôverou, na ktorú musia súdy v demokratickej spoločnosti ašpirovať, je cez ňu „*v hre*“ aj autorita súdnych rozhodnutí.

12. Rozhodovať nestranne nie je právom, výsadou či privilégium sudcov. Ide o základnú povinnosť sudcov, o štrukturálny prvok súdneho systému a jeho riadneho fungovania.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K oznámeniu sudcu spravodajcu Libora Duľu

13. U sudcu spravodajcu Libora Duľu ide v predmetnej veci už o jeho tretie oznámenie vo vzťahu k sťažovateľke [REDAKOVANÉ], v podstate z tých istých dôvodov ako vo veci jej ústavnej sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 58/2020 a vo veci návrhu generálneho prokurátora vo veci sp. zn. PL. ÚS 4/2020.

13.1 Vo veci ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ] vedenej pod sp. zn. Rvp 58/2020 príslušný senát ústavného súdu uznesením sp. zn. I. ÚS 57/2020 zo 4. februára 2020 rozhodol o vylúčení sudcu IV. senátu ústavného súdu Libora Duľu z výkonu sudcovskej funkcie, keď posúdil jeho oznámenie ako dôvodné.

13.2 Naproti tomu vo veci návrhu generálneho prokurátora vo veci sp. zn. PL. ÚS 4/2020 plénum ústavného súdu uznesením sp. zn. PL. ÚS 4/2020 z 12. marca 2020 rozhodlo, že sudca ústavného súdu Libor Duľa ako ani sudcovia ústavného súdu Miroslav Duriš, Jana Laššáková, Mojmír Mamojka, Peter Straka a Ľuboš Szigeti nie sú vylúčení z výkonu sudcovskej funkcie v danej veci (vtedy ešte vedenej pod sp. zn. Rvp 523/2020), keď dospelo k záveru, že „vnímanie nestrannosti dotknutých sudcov ústavného súdu v predmetnej veci sp. zn. Rvp 523/2020 si nevyžaduje vylúčenie dotknutých sudcov ústavného súdu z rozhodovania vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 523/2020“.

14. Vzhľadom na rozdielne rozhodnutia o nestrannosti sudcu ústavného súdu Libora Duľu príslušný senát ústavného súdu prihliadnuc aj na rozsudok ESLP Harabin proti Slovenskej republike z 20. novembra 2012 k sťažnosti č. 58688/11 pre porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na prerokovanie vecí pred nestranným súdom) opätovne posúdil oznámenie sudcu spravodajcu Libora Duľu a dospel k záveru, že pokiaľ ide o jeho nevyhlásenie v plenárnej veci sp. zn. PL. ÚS 4/2020 o návrhu generálneho prokurátora podľa čl. 136 ods. 3 ústavy a § 226 ods. 1 zákona o ústavnom súde, predmetom toho konania bolo udelenie súhlasu na vzatie do väzby sudcov, keď ústavný súd posudzuje nielen skutočnosti, ktoré by v čase rozhodovania odôvodňovali podozrenie, že ide o pokus zneužiť trestné

stíhanie proti konkrétnemu sudcovi (PL. ÚS 15/2014), ale aj po zmene ústavy ústavným zákonom č. 161/2014 Z. z., keď s účinnosťou od 1. septembra 2014 ústavný súd podľa čl. 36 ods. 2 ústavy už nedáva súhlas na trestné stíhanie sudcu alebo jeho vzatie do väzby, ale podľa čl. 136 ods. 3 ústavy už iba na vzatie sudcu do väzby, posudzuje potenciálne zneužitie represívnych nástrojov trestného procesu zo strany exekutívy či prokuratúry do súdnej moci a jej nezávislosti.

14.1 V konaní o individuálnej ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy rozhoduje ústavný súd o porušení konkrétnych základných práv a slobôd konkrétneho sťažovateľa.

14.2 Taktiež nemožno nevziať do úvahy, že zatiaľ čo v senátnej veci môže vylúčeného sudcu nahradiť v súlade s rozvrhom práce ústavného súdu iný sudca, v plenárnej veci je sudca ústavného súdu ako člen pléna ústavného súdu nezastupiteľný (k tomu aj Bangalórske zásady správania sa sudcov a komentár k nim – doktrína nevyhnutnosti – bod 100).

14.3 V tejto súvislosti je nutné brať na zreteľ, že ústavou legitimizovaná ingerencia ústavného súdu cez proces udeľovania súhlasu na vzatie sudcu do väzby symbolizuje ústavný prejav ochrany súdnej moci. Ústavný súd je v tejto situácii povolaný brániť súdnu moc pred jej úmyselným či nedbalým obmedzením alebo potlačením na úkor a prospech ostatných mocí v štáte, vyvolávajúc tak neprípustné a neželané narušenie systému vzájomných báz a protiváh. Na rozdiel od ochrany individuálnych subjektívnych práv a slobôd, pri udeľovaní súhlasu na vzatie sudcu do väzby ústavný súd brojí najmä proti útokom na funkciu sudcu a na súdnu moc a buduje tak hodnotovú argumentačnú hrádku, ktorá napomáha chrániť ich individuálnu a inštitucionálnu nezávislosť, ako aj integritu súdnej moci.

15. Vychádzajúc z uvedeného a už citovanej judikatúry najmä ESLP, príslušný senát rozhodujúci o oznámení sudcu spravodajcu Libora Duřu v predmetnej veci uzatvára, že hoci dotknutý sudca ústavného súdu nie je v príbuzenskom vzťahu so sťažovateľkou [REDAKOVANÉ], nie je jej blízkou osobou, ani nie je v žiadnom vzťahu s jej právnym zástupcom, ani nemá pomer k veci a nevykazuje explicitnosť a intenzitu predpojatosti, ktorá by spadala pod subjektívny test, z objektívneho hľadiska zdania sa jeho nestrannosti i s ohľadom na jeho vylúčenie vo veci sp. zn. Rvp 58/2020 je namieste, aby bol

vylúčený aj z výkonu sudcovskej funkcie vo veci ústavnej sťažnosti sťažovateľky vedenej pod sp. zn. Rvp 977/2020 (bod 1 výroku tohto uznesenia).

III. 2 K oznámeniu sudcu ústavného súdu Miroslava Duriša

16. V rámci dôvodov vylúčenia sudcu ústavného súdu a predsedu štvrtého senátu ústavného súdu Miroslava Duriša ustanovených v § 49 ods. 1 zákona o ústavnom súde „pomer k veci, účastníkom konania, zúčastnenej osobe alebo ich zástupcom“ v prípade jeho oznámenia v danej veci naplnený nie je.

17. Dotknutý sudca ústavného súdu nie je v príbuzenskom vzťahu so sťažovateľkou [REDAKOVANÉ], nie je jej blízkou osobou, nemá ani žiaden vzťah s jej právnym zástupcom pred ústavným súdom alebo pred všeobecnými súdmi a z jeho oznámenia nevyplýva, že by jeho „kontakty“ so sťažovateľkou presiahli takú úroveň, že by bolo možné považovať ich za spôsobilé narušiť jeho nestrannosť ako sudcu ústavného súdu, a to ako z hľadiska subjektívneho testu, tak ani pri zohľadnení tzv. teórie zdania uplatňovanej v judikatúre ESLP, v zmysle ktorej môže k vylúčeniu sudcu z prerokovania a rozhodovania vo veci dôjsť iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k danej veci, účastníkom alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „*sine ira et studio*“, teda nezávisle a nestranne.

18. Známosť medzi dotknutým sudcom ústavného súdu a sťažovateľkou je evidentne známosť profesijná, bez intenzívnejších alebo osobnejších vzťahov a bez periodického osobného kontaktu nesúvisiaceho s profesijnou činnosťou (minulou alebo súčasnou) dotknutého sudcu ústavného súdu. Príslušný senát si na margo oznámenia sudcu ústavného súdu Miroslava Duriša dovoľuje poznamenať, že tento bol prezidentom Notárskej komory Slovenskej republiky v rokoch 2007 až 2011, zatiaľ čo sťažovateľka bola štátnou tajomníčkou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v rokoch 2012 až 2019.

19. Príslušný senát ústavného súdu I. ÚS po prejednaní dôvodov uvedených vo oznámení sudcu IV. senátu ústavného súdu Miroslava Duriša dospel k záveru, že v zmysle § 49 ods. 1 a ods. 2 zákona o ústavnom súde tieto nie sú dostačujúce pre naplnenie predpokladov o jeho vylúčení z konania a rozhodovania v tejto veci, preto rozhodol, že nie je vylúčený z konania a rozhodovania vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 977/2020 (bod 2 výroku tohto uznesenia).

IV.

K právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutia

20. Podľa § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania pred ústavným súdom, ak tento zákon v § 83, § 90, § 100, § 108, § 150, § 168, § 175 alebo § 179 neustanovuje inak alebo ak nevyplýva iné z rozhodnutia ústavného súdu.

21. Vzhľadom na to, že vo veci ústavnej sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 977/2020 je jej predmetom namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 ústavy a práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru, ústavný súd v senáte príslušnom na rozhodnutie o oznámení sudcov ústavného súdu o ich možnom vylúčení z veci sp. zn. Rvp 977/2020 rozhodol podľa § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde, že toto uznesenie o vylúčení sudcu IV. senátu ústavného súdu Libora Duľu a nevylúčení sudcu IV. senátu ústavného súdu Miroslava Duriša z konania a rozhodovania vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 977/2020 nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia ústavným súdom, resp. senátom ústavného súdu (bod 3 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu